

Arrest

nr. 351 712 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die *loco* Mr. P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Voorkempen op 05.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: M.

voornaam: P. M.
geboortedatum: *.1987
geboorteplaats: Y.
nationaliteit: Senegal

*In voorkomend geval, alias: P. M. *1987 Mali en D. P. P. *1986 Noorwegen (betrokkene verklaarde EU-onderdaan te zijn, echter was hij in het bezit van een Noorse identiteitskaart van iemand anders, betrokkene is een imposter)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig Senegalees paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door LPA-Gosselies op 12.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene was in het bezit van een Noorse identiteitskaart van iemand anders. Betrokkene is een imposter. Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 12.07.2025.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verblijft sinds 2015 in België. Betrokkene diende pas op 13.03.2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) besliste op 26.01.2023 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende betrokkene op 03.03.2023 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Op 19.02.2024 bevestigde de RvV dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn Belgische partner. Betrokkene diende op 13.11.2024 een meldingsfiche voorgenomen huwelijk in te Brecht. Het Parket van de procureur des Konings heeft op een negatief advies afgeleverd inzake dit voorgenomen huwelijk nadat was vastgesteld dat betrokkenen trachtten een huwelijk te laten voltrekken dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 05.05.2025 werd door de burgerlijke stand van Brecht deze aanvraag geweigerd. De weigering van voltrekking huwelijk vormt een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat betrokkenes partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt

niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Senegal. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaart betrokkene op 05.08.2026 aan PZ Voorkempen er nog familieleden van hem in Senegal verblijven. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn reïntegratie.

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Betrokkenes partner kan hem gaan bezoeken in Senegal of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte verklaart betrokkene dat hij familie heeft in België, maar geen naaste familie, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende pas op 13.03.2020 een verzoek tot internationale bescherming in.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

*Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: P. M. *1987 Senegal, P. M. *1987 Mali en D. P.P. *1986 Noorwegen (betrokkene verklaarde EU-onderdaan te zijn, echter was hij in het bezit van een Noorse identiteitskaart van iemand anders, betrokkene is een imposter)*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door LPA-Gosselies op 12.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene was in het bezit van een Noorse identiteitskaart van iemand anders. Betrokkene is een imposter. Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.06.2017, 16.04.2024 en 12.07.2025 die hem betekend werden op 11.06.2017, 23.04.2024 en 12.07.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 12.07.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door LPA-Gosselies op 12.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene was in het bezit van een Noorse identiteitskaart van iemand anders. Betrokkene is een imposter. Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende op 13.03.2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS besliste op 26.01.2023 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende betrokkene op 03.03.2023 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. Op 19.02.2024 bevestigde de RvV dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Senegal omdat hij er problemen heeft met justitie en met de bevolking. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 13.03.2020. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er geen uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

2.3. Verzoeker diende op 12 augustus 2026 een aanvullende nota in om het logboek van de Whatsapp-gesprekken tussen verzoeker en zijn Belgische partner over te maken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van

“

- *Artikel 3, 6 en 8 EVRM;*
- *Artikel 7, alinea 1, 3°, 12° en 13° van de Verblijfswet;*
- *Artikel 74/13, 74/14, §3, 3° en 6° van de Verblijfswet;*
- *Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *De materiële en formele motiveringsplicht;*
- *De zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”*

3.2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° (omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten), 3° (omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden), 12° (omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is) en 13° (omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar de schending aanhaalt van deze bepalingen, maar dat op geen enkele wijze toelicht, zodat deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van de voormelde rechtsgronden om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Zelfs in de mate dat de verzoekers kritiek op het openbare ordemotief niet alleen kan worden betrokken op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals hij doet, maar ook op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, dan nog blijft de vaststelling dat de overige niet gecontesteerde gronden elk op zich al volstaan om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het onderzoek van dit openbare orde-motief in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de voormelde wet.

Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek is gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° (omdat er een risico op onderduiken bestaat), 3° (omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid) en 6° (omdat het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard of als kennelijk ongegrond werd beschouwd) van de Vreemdelingenwet.

Elk van deze gronden volstaat op zich om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. Verzoeker voert slechts de schending aan van artikel 74/14, §3, 3° en 6° van de Vreemdelingenwet, maar laat het door de verwerende partij vastgestelde risico op onderduiken op grond van artikel 74/14, §3, 1° van dezelfde wet ongemoeid. Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van deze bepaling blijft derhalve onverminderd overeind, en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn kritiek inzake de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° en 6° nu deze betrekking heeft op overtollige motieven.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij niet -in beginsel- kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, tenminste voor zover rekening is gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering

de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt in eerste instantie dat het duidelijk is dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in België en dat hij bijzondere banden en intense sociale relaties in België heeft opgebouwd, die deel uitmaken van zijn privéleven. Hij zet het volgende uiteen:

“Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in België.

Verzoeker ontmoette zijn huidige Belgische partner in januari 2024, woont sedert 2 jaar met haar samen en is volledig geïntegreerd in haar familie.

Verzoeker kent de kinderen en kleinkinderen van mevrouw en is door hen allen zeer geliefd.

Hij voegt bij onderhavig verzoekschrift recente foto's (stuk 2), waarop verzoeker te zien is op verscheidene familiebijeenkomsten, zowel met de familie van zijn partner alsook met zijn sociaal netwerk.

Verzoeker ving enkele maanden mee de zoon van zijn partner op, toen die aanhoudend kampte met een verslavingsproblematiek.

Verzoeker voegt hierbij een verklaring van zijn partner, alsook van haar dochter en schoonzoon (stuk 3-5).

Daaruit blijkt duidelijk dat hun relatie liefdevol, warm en duurzaam is. Het contact met de familie van verzoekers partner is innig, hartelijk en oprecht.

Eveneens blijkt duidelijk dat verzoeker deelneemt aan het leven van zijn partner en omgekeerd en dat zij ondertussen een vast onderdeel uitmaken van elkaars leven.

[...]

3.

Verzoeker en zijn partner trachten hun relatie te verankeren doormiddel van een huwelijk, maar worden dit tot op heden geweigerd.

De procedure om over te kunnen gaan tot huwelijksvoltrekking is nog steeds lopende. Hen staat nog steeds een rechtsmiddel open.

Het vonnis van de familierechtbank d.d. 25.06.2026 werd verzoeker nog steeds niet betekend, doch daartegen wensen zij wel beroep aan te tekenen.

Er wordt onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker, wat eveneens onder artikel 8 EVRM valt. Verzoeker verblijft reeds 11 jaar in ons land. Hij heeft hier een netwerk opgebouwd.

Mevrouw C. M., met wie verzoeker inwoont en een duurzame relatie heeft, getuigt ook zeer persoonlijk en concreet over haar liefdevolle relatie met verzoeker (stuk 3).”

Verzoeker “erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt.”, maar is van oordeel dat in casu geen zorgvuldige en billijke afweging werd gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006,

Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39) Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken.

Met betrekking tot het gezinsleven met mevrouw M.C. heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alleen gewezen op de weigering van de huwelijksvoltrekking als contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, maar heeft zij ook gemotiveerd dat:

- uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn Belgische partner;
- betrokkene niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst;
- het loutere feit dat verzoekers partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Senegal en zij beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België;
- verzoeker contact kan houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen;
- zijn partner hem kan gaan bezoeken in Senegal of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben;
- een schending van artikel 8 van het EVRM dus niet is aangetoond.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de weigering van de huwelijksvoltrekking een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, maar dat zij ook een belangenafweging heeft gedaan voor zover dit werkelijk gezinsleven wél zou kunnen worden aangenomen. Dit maakt de eerste overwegingen in wezen overtuigend, en verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn betoog inzake het beroep dat nog zal worden ingediend tegen het vonnis van de familierechtbank betreffende de weigering van de huwelijksvoltrekking. Evenmin heeft hij belang bij de elementen die hij aanbrengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota om het gezinsleven met zijn partner te bewijzen.

Wat verzoeker in casu wél moet aantonen is dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft gemaakt met als uitgangspunt het gezinsleven met zijn partner, onzorgvuldig is, kennelijk onredelijk of alsnog heeft geresulteerd in een schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verwerende partij daar op geen enkel moment de feiten inzake de aanmatiging van naam bij heeft betrokken, is verzoekers betoog desbetreffend niet dienstig.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat hij geen enkel concreet argument bijbrengt dat de belangenafweging in een ander daglicht zou stellen. In de mate dat hij uiteenzet dat zijn fysieke en mentale toestand maakt dat hij een ondersteunend netwerk nodig heeft en dat hij daarmee doelt op een afhankelijkheid ten opzichte van zijn partner doet dit nog geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet aantoont dat er hinderpalen zouden zijn die zouden verhinderen dat verzoeker zijn gezinsleven met haar voortzet in Senegal of elk ander land waar zij toegang toe hebben. Hierna zal overigens nog worden vastgesteld dat hij niet aantoont dat zijn fysieke en mentale toestand zo zwaarwichtig zijn als hij wil doen gelden.

Wat betreft zijn privéleven heeft de verwerende partij verder geoordeeld:

“De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaart betrokkene op 05.08.2026 aan PZ Voorkempen er nog familieleden van hem in Senegal verblijven. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn reïntegratie.

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Zelfs aangenomen dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, toont hij niet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk is. Aangezien hij nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker kon er

aldus niet van uitgaan dat de sociale relaties die hij tijdens zijn verblijf in België opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. In die optiek moet hij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Verzoeker wijst er ter zake op dat zijn familiaal netwerk in Senegal niet is gegarandeerd, gelet op de moeilijke relatie omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij stelt ook dat zijn fysieke en mentale kwetsbaarheden in zijn geheel in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling van de mogelijkheid om zich bij terugkeer zelfredzaam op te stellen, a fortiori gelet op zijn vrees omwille van die geaardheid.

De Raad herhaalt dat niet is aangetoond dat verzoeker zich desgewenst niet zou kunnen laten vergezellen door zijn partner bij een terugkeer naar Senegal, en dat hierna zal blijken dat de kwetsbaarheden waarop hij zich beroept niet van aard zijn om de uitzonderlijke omstandigheden die in casu vereist zijn aan te tonen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijft ook op deze gronden niet.

3.2.3. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM, enerzijds op grond van zijn visuele beperking en zijn psychologische kwetsbaarheid, anderzijds op grond van zijn seksuele geaardheid.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijf van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker, toen hem werd gevraagd of hij een ziekte had die hem belemmerde terug te keren naar Senegal, daarop ontkennend antwoordde. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat verzoeker niet verklaarde medische problemen te hebben, dat hij dus geen elementen aanbracht die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde kan zijn. De verwerende partij heeft daarbij ook verwezen naar de hoge drempel desbetreffend.

In de mate dat verzoeker thans stukken neerlegt die inderdaad wijzen op een visuele beperking, moet worden verwezen naar de eerder vermelde hoge drempel. In het arrest van het EHRM nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het Hof over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, geoordeeld dat het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Met de verwijzing naar zijn ernstige visuele beperking die zou kunnen evolueren naar blindheid toont verzoeker dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan. Overigens, waar verzoeker wijst op het feit dat verbetering met een bril niet mogelijk is en dat hem wel gespecialiseerde lenzen werden voorgeschreven maar hij deze in zijn dagelijkse leven niet kan dragen omdat ze pijn veroorzaken, overtuigt hij hoe dan ook niet. Uit het zeer recente attest van zijn oogarts (dd.10 augustus 2026) blijkt dat verzoeker op 17 februari 2025 rigide contactlenzen kreeg aangemeten die zijn visus verbeterden en dat hij sedertdien niet meer op controle kwam. Indien het zo zou zijn dat verzoeker zijn lenzen niet zou kunnen dragen omwille van pijn, dan kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich opnieuw tot zijn oogarts zou wenden. In die optiek wijst de Raad er ook nog op dat op de door hem bijgebrachte foto's verzoeker nu eens mét en dan weer zonder bril wordt geportretteerd, zodat niet kan worden uitgesloten dat hij de lenzen wel degelijk draagt en ze hem ook baat brengen. Zijn verwijzing naar het attest van CGG Vagga dat vermeldt dat verzoeker werd doorverwezen door de vzw Markgraave, een organisatie voor mensen met een visuele beperking doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu dit attest reeds dateert van 20 januari 2023 en dus van enkele jaren vóór hem de lenzen werden aangemeten. Dat verzoeker nog steeds in begeleiding zou zijn door de vzw is niet aangetoond.

Verzoeker verwijst verder naar hetzelfde attest van januari 2023 om te trachten aan te tonen dat hij in België reeds in begeleiding was omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid. Hij betoogt dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis, nachtmerries, verstoorde stemming en angsten door prikkels die geassocieerd zijn met trauma en waarbij ook een wantrouwen tegenover anderen en prikkelbaarheid waar te nemen zijn. Hij leert deze problemen aan een vrees omwille van zijn geaardheid.

De Raad stelt ter zake het volgende vast:

- Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op grond van een vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) in zijn beslissing van 26 januari 2023, als, in beroep, de Raad in zijn arrest nr. 301 739 van 19 februari 2024, hebben vastgesteld dat verzoeker zijn geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij werd rekening gehouden zowel met zijn verklaringen over de vermeende gebeurtenissen in zijn land van herkomst als met zijn beweerde relaties met mannen in België.

Verzoeker stelt dat deze beoordelingen dateren van respectievelijk 3,5 en 2,5 jaar geleden, dat de verwerende partij er slechts naar verwijst zonder in te gaan op de inhoudelijke overwegingen die erin zijn opgenomen en dat zijn geaardheid nu wél wordt aangewend om zijn huwelijk als een schijnhuwelijk af te schrijven, terwijl bisexualiteit op geen enkele manier haaks staat op een relatie met een vrouwelijke partner. Hij onderhield in het verleden reeds relaties met mannelijke partners, maar dit staat zijn huidige relatie met zijn vrouwelijke partner niet in de weg. Zijn geaardheid moet dus wel geloofwaardig worden bevonden, zo stelt hij.

Verzoeker overtuigt niet. Het is vooreerst niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich, voor wat betreft de beoordeling van de elementen die ook al werden aangebracht in het kader van het verzoek om internationale bescherming, verlaat op het onderzoek dat werd gevoerd door de daartoe bevoegde autoriteit en de Raad en dat heeft geleid tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen omtrent zijn geaardheid. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij zijn argument dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming al van een tijd terug dateert, nu hij niet aantoonde dat er inmiddels nieuwe elementen zouden zijn waaruit zou blijken dat één en ander niet langer actueel zou zijn. In strijd met wat hij wil laten gelden kan in het vonnis van 25 juni 2025 van de familierechtbank niet worden gelezen dat zijn homoseksuele geaardheid als bewezen werd beschouwd en dat dit heeft geleid tot de vaststelling dat het voorgenomen huwelijk met mevrouw M.C. een schijnhuwelijk is. De rechtbank heeft verwezen naar verzoekers antecedenten op verblijfsrechtelijk vlak, waaronder zijn verzoek om internationale bescherming op grond van zijn geaardheid, en zijn samenwoning met een Senegalese man die wél als vluchteling werd erkend omwille van zijn geaardheid om te duiden “dat het bekomen van een verblijfsrecht voor meneer zeer belangrijk is” en dat dit “blijkt uit de daaromtrent door hem ondernomen pogingen”. In de beoordeling van de bewijslast werd gesteld dat gezien verzoekers veelvuldige verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid mag worden verwacht dat de partners hun beweerde intenties inzake een duurzame levensgemeenschap aannemelijk maken, waarna werd overgegaan tot een beoordeling van het ontmoetingsrelaas, de opmerkelijke chronologie ervan, het grote leeftijdsverschil en nog een aantal andere vaststellingen. Verzoeker kan dus hoe dan ook niet worden gevolgd waar hij van oordeel lijkt te zijn dat de familierechtbank zijn homoseksuele geaardheid als vaststaand heeft aangenomen en dat ze dus geloofwaardig moet worden bevonden. De vaststelling blijft dus dat hij deze niet geloofwaardig heeft weten te maken, zoals dat uitvoerig werd gemotiveerd door de CGVS en de Raad. Verzoekers betoog dat hij biseksueel is, is verder een bewering die thans voor de eerste keer naar voren komt en waaraan evenmin enig geloof kan worden gehecht.

- Het attest van 20 januari 2023 waarnaar verzoeker verwijst om zijn mentale gezondheidsproblematiek aannemelijk te maken, verwijst niet naar zijn geaardheid. In dit attest wordt gesteld dat verzoeker eenmaal werd gezien door de ondertekenende klinisch psycholoog voor een uitgebreide intake op 2 december 2022, met het oog op diagnosestelling en verdere oriëntering wat betreft behandeling, dat het intakegesprek uitgebreid werd besproken binnen een multidisciplinair overleg waarbij ook een psychiater aanwezig was en dat werd geconcludeerd dat verzoeker *“waarschijnlijk lijdt aan een posttraumatische stress stoornis veroorzaakt door levensbedreigende feiten die plaatsvonden in 2015, in zijn land van herkomst, Senegal”. “De blootstelling aan deze levensbedreigende omstandigheden hebben geleid tot klachten als nachtmerries, verstoorde stemming en angsten voor prikkels die geassocieerd zijn met het trauma (bv. angst voor kleine ruimtes). Ook is er sprake van een toegenomen wantrouwen tegenover anderen en prikkelbaarheid.”*, zo wordt nog gesteld.

Dit attest, dat dateert van meer dan drie en een half jaar geleden, dat gebaseerd is op één intakegesprek en een multidisciplinair overleg over dat ene gesprek en dat concludeert dat er “waarschijnlijk” sprake is

van een posttraumatische stress stoornis met klachten die werden geattesteerd op grond van de verklaringen van verzoeker zelf, zonder meer, kan de Raad niet brengen tot de conclusie dat actueel een mentale gezondheidsproblematiek aanwezig is die verzoeker zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het attest is te oud en te vrijblijvend om, zonder dat blijkt dat verzoeker vervolgens een traject zou zijn opgestart dat zou kunnen leiden tot een echte diagnose en behandeling, het te aanvaarden als begin van bewijs van actuele mentale problemen. Evenmin kan het worden aanvaard als begin van bewijs van verzoekers geaardheid, nu daaraan niet wordt gerefereerd. Wat de verwijzing betreft naar de "levensbedreigende feiten die plaatsvonden in 2015" in Senegal, en waar verzoeker in die context ook nog verwijst naar een medisch attest van 28 december 2022 waarin verschillende letsels worden vastgesteld en waaruit zou blijken dat hij in het verleden reeds werd blootgesteld aan vervolging omwille van zijn geaardheid, moet erop worden gewezen dat dit laatste attest door de Raad reeds werd betrokken bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. In zijn arrest nr. 301 739 wees de Raad erop dat hoewel het attest de aanwezigheid van littekens en verwondingen bevestigt, er geen verband wordt vastgesteld met de door verzoeker beschreven feiten en uitdrukkelijk wordt vermeld dat de vermelding over de oorzaak van de geconstateerde letsels uitsluitend is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. De Raad heeft vastgesteld dat de letsels ook onder andere omstandigheden, eventueel per ongeluk, kunnen zijn toegebracht en ze dus op zich de beschreven feiten niet kunnen staven. Om deze feiten vast te stellen moeten ze worden gestaafd door andere bewijsmiddelen, zoals bijvoorbeeld de samenhangende en aannemelijke verklaringen van de verzoeker. Dit is in deze zaak echter niet het geval, aangezien deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, aldus de Raad, die daar nog aan toevoegde:

"Ten slotte is het, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, in deze zaak niet nodig om eventuele resterende twijfel over de oorzaak van de vastgestelde verwondingen weg te nemen alvorens het verzoek af te wijzen. De Raad is namelijk van oordeel dat de lichamelijke verwondingen van verzoeker niet zo specifiek zijn dat in deze zaak moet worden geconcludeerd dat er een sterk vermoeden bestaat dat hij behandelingen heeft ondergaan die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden" (vrije vertaling).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker noch zijn homo- of biseksuele geaardheid aannemelijk heeft gemaakt, noch een zwaarwegende fysieke of mentale gezondheidsproblematiek. Hij toont dus niet aan dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van zijn visuele beperking, het homofobe klimaat in Senegal, of een mogelijke herbeleving van trauma en een ernstig risico op revictimisatie en een aantasting van zijn mentaal welzijn en morele integriteit. Een schending van artikel 3 van het EVRM op deze gronden is niet aangetoond. Evenmin kan hij, zoals reeds gesteld, zich er op beroepen om aannemelijk te maken dat hij afhankelijk is van zijn partner of netwerk in België en dat er alsnog buitengewone omstandigheden zouden zijn die een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte brengen.

3.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar voert geen betoog dat kan worden losgemaakt van hetgeen hiervoor reeds werd beoordeeld en toont ook niet aan dat de verplichting van de verwerende partij, krachtens deze bepaling, om onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheid van de betrokkene bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, een ruimere beoordeling vraagt.

3.2.5. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting inzake het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6, §1 van het EVRM, maar licht niet toe op welke wijze dit recht geschonden zou zijn, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het aangehaalde gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 23 van de Grondwet.

3.2.6. De Raad komt tot de conclusie dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, of dat zij dit niet afdoende heeft gemotiveerd. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

M. HEIRBAUT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. WIJNANTS